

въ него и си избралъ за себе си едно отъ най-затѣнитѣ мѣста на Москва, кждѣто живѣятъ най-бѣднитѣ люде. И той за това е отишълъ тука, за да види какъ живѣятъ тия отритнати, прѣзрени отъ всички, люде. Него го занимавалъ въпроса, какъ и съ що може да имъ помогне, и за това нѣщо той написва цѣла статия.

Въ 1891 година, когато въ Русия върлуваше голѣмъ гладъ, Л. Т. се отправя пръвъ въ гладуващата мѣстность и организира помощъ за гладуващитѣ. Неговиятъ примѣръ поражда подражание, мнозина отиватъ тамъ за борба съ глада; други събиратъ пожертвования и ги изпращатъ на Л. Т. и въ други гладуващи мѣстности. А у дома си, въ „Ясна Поляна“ Левъ Толстой се е старалъ винаги да бжде въ най-близки и добри отношения съ селенитѣ; той всѣкога имъ е помагалъ съ каквото може. Той самъ е земалъ участие въ разнитѣ селски работи, — и ние виждаме, какъ бѣлѣжитиятъ писателъ, като оставя своето могъщо перо, да улавя косата или да върви слѣдъ плуга. Той постройва съ собсвениятъ си ржцѣ колиба на една бѣдна вдовица, той работи съ тривона, шие съ своитѣ ржцѣ обуца, — нѣма, може би, такава работа, която той да не е изпиталъ самъ върху себе си.

Прѣзъ послѣднитѣ години Толстой сѣ по-вече и по-вече се задълбочава въ новата си работа. Вече художествената литература не го занимава прѣди всичко; него го интересувагъ най-насъжитѣ въпроси на живота — въпроситѣ на философията и религията. Отъ великъ писателъ, той става учителъ на живота. Въ своитѣ нови съчинения той учи хората, какъ трѣбва да живѣятъ, — и даже разказитѣ и повѣститѣ отъ послѣднитѣ негови години сж прѣпѣлнени съ поуczenia върху това, какво е потрѣбно на хо-

рата за да усъвършенствуватъ своя животъ. Не всички, разбира се, се съгласяватъ съ изказванитѣ отъ него мнѣния, но не можемъ да се не прѣклонимъ прѣдъ великия старецъ, който обхваща съ своя гений почти всичко въ живота, като не оставя нито единъ въпросъ безъ отговоръ. Той се интересува почти отъ всичко, което става по свѣта, и на всичко се отзовава съ своитѣ силни слова. И всичко, което той напише, тозчасъ става извѣстно на цѣлия свѣтъ.

Въ всичкитѣ страни на Европа, въ Америка, въ далечната Австралия, наврѣдъ, кждѣто само има образовани люде, тѣ съ голѣмо внимание обрѣшатъ своитѣ погледи къмъ тоя малъкъ жгълъ на Русия — „Ясна Поляна“, кждѣто се е родилъ Толстой и кждѣто живѣе и работи още и сега 80 годишниятъ старецъ, гордостъта на Русия, „великиятъ писателъ на руската земя“. Хиледи писма отъ всички краища на свѣта летятъ къмъ Ясна Поляна. А колко хора отъ разни националности дохождатъ тука, за да видятъ великия писателъ, за да поговорятъ съ него, за да се поклонятъ прѣдъ неговия великъ гений!

Послѣднитѣ години заедно съ старостъта и слабостъта, Толстой става съ по-блага и по-свѣтла душа. Той на всички иска да каже своята добра дума; неговитѣ съчинения сж проникнати съ велика любовъ къмъ човѣчеството, и той не прѣстава да говори за това, какъ трѣбва да се уреди живота, што на всички да бжде добръ и всички да живѣятъ щастливо.

На неговата паметъ редакцията посвѣтвява четвъртата годишнина на „Картинна Галерия“ и пожелава на великия писателъ и великия мъдрецъ на братската руска земя още много години животъ за полза на цѣлото страждуще човѣчество, за което той прѣзъ цѣлия си животъ работи!

## Илйасъ

(Разказъ, отъ Л. Толстой — за дѣца и юноши).

**Ж**ивѣлъ въ Уфимската губерния башкирецътъ <sup>1)</sup> Илйасъ. Отъ татка си той нищо не наслѣдилъ. Татко му го само оженилъ и слѣдъ година врѣме умрѣлъ. Ималъ Илйасъ тогава само седемъ кобили, двѣ крави и двадесетина овце.

Но Илйасъ билъ кжщовникъ и започналъ да припечелва; отъ сутринъ до вечеръ той се трудѣлъ заедно съ жена си: най-рано отъ всички ставалъ и най-късно отъ всички лѣ-

галъ, и всѣка година сѣ повече и повече забогатѣвалъ. Прѣживѣлъ тѣй въ трудъ Илйасъ около 35 години и натрупалъ голѣмо богатство,

Набралъ Илйасъ до двѣстѣ глави коне, до сто петдесетъ глави рогатъ добитѣкъ и до хиляда двѣстѣ овце. Работници пасли табунитѣ (ергелетата) и стадата, и работници доили кравитѣ и кобилитѣ и правили кумисъ, масло и сирене. Всичко било въ изобилие у Илйаса, и въ окръгъ всички завиждали на неговия животъ. Хората казвали: „честитъ човѣкъ е Илйасъ; всичко му далъ Господъ, не му трѣбва

<sup>1)</sup> Башкирцитѣ сж азиатско племе и мухамедани.